

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoPr/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218203790
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:7218203790.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne: Q.. X. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX V., právne zastúpená: JUDr. Milan Sedlák, MBA, advokát so sídlom Kukučínova 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: Fakultná nemocnica s poliklinikou J. A. Reimana Prešov, so sídlom Jána Hollého 5898/14 08001 Prešov, IČO: 00 610 577, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOGA a spol., s.r.o., so sídlom Kupeckého 4, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 863 947, o náhradu mzdy, náhradu inej škody, náhradu nemajetkovej ujmy titulom neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Cpr/16/2023-279 zo dňa 21. januára 2025 v spojení s opravným uznesením zo dňa 21.10.2025, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Zastavuje odvolacie konanie o odvolaní žalobkyne proti výrokom I. a II.
- II. Zrušuje rozsudok vo výroku III. a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v konaní o náhradu mzdy, náhradu inej škody, náhradu nemajetkovej ujmy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru rozhodol o týchto nárokoch žalobkyne takto:
„I. Súd návrh na prerušenie konania zamietla.
II. Súd žalobu zamietla.
III. Náhradu trov konania súd stranám nepriznáva.“
2. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v predošlom konaní bola zamietnutá žaloba žalobkyne o určenie, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, pričom predmetné konanie skončilo rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 23 CoPr 1/2023 zo dňa 27.06.2023. Podané dovolanie voči tomuto rozsudku odvolacieho súdu bolo Najvyšším súdom odmietnuté.
3. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 164 CSP zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania do prerokovania jej ústavnej sťažnosti, ktorú podala na Ústavnom súde Slovenskej republiky v súvislosti so závermi konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že absentuje tu zákonný dôvod pre aplikáciu ust. § 164 CSP, teda skutočnosť o inom prebiehajúcim súdnom či správnom konaní, ktoré by bolo významné pre rozhodovanie v tejto veci. Poukázal na skutočnosť, že dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne, teda jej nárok bol dovolacím súdom posúdený.
4. Nakoľko konanie o neplatné skončenie pracovného pomeru medzi stranami sporu bolo právoplatne skončené v neprospech zamestnanca, nemožno postupovať ináč ako zamietnuť žalobu týkajúcu sa finančných nárokov z platne skončeného pracovného pomeru.

5. Súd prvej inštancie nevyhovel žiadosti o odročenie pojednávania, nakoľko jednalo sa o opakovanú žiadosť, pričom vzhľadom na predmet konania a skutočnosť, že žalobkyňa bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom neboli dôvody pre oddialenie meritórneho rozhodnutia vo veci.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 257 CSP, pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval to, že žalobca je fyzickou osobou, ktorá sa sporí s nepomerne finančne i právne silnejším subjektom, pričom celé konanie predstavuje spor s ochranou takzvanej slabšej strany.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobkyne, a to proti výrokom I. a II. Odvolanie bolo odôvodnené dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) CSP. Žalobkyňa tvrdila, že súd prvej inštancie konal nesprávne procesne z dôvodu, že neodročil pojednávania napriek jej žiadosti a nemala možnosť si preložiť službu v nemocnici, kde pracuje. Jej výsluch bol navrhnutý ako výsluch svedka v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom náhrada nemajetkovej ujmy nie je závislá od platného či neplatného skončenia pracovného pomeru a žalobkyňa teda nemala možnosť v predošlom súdnom konaní reagovať na postup odvolacieho súdu. Uviedla, že postup odvolacieho súdu v predošlom konaní bol nesprávny a s touto nesprávnosťou sa nevyrovnal ani dovolací súd. Z tohto dôvodu bola podaná ústavná sťažnosť. Žalobkyňa bola postihnutá bezdôvodným postupom žalobcu v nemocnici, kedy bola obvinená bez dôkazov a bez možnosti sa brániť, jedná sa o zásadnú vec pre fungovanie lekára a doposiaľ neobdržala od žalovanej satisfakciu. Týmto postupom bolo porušené jej právo na prístup k súdu. Jej právo bolo porušené aj tým, že postup súdu bol prísny formalistický, nakoľko aj keď ústavný súd je mimo sústavy všeobecných súdov, bezpochybné rieši otázku, ktorá môže mať zásadný význam pre toto jej konanie. Súd nevenuje pozornosť tomu, že žalobkyňa už 10 rokov sa domáha neplatnosti skončenia pracovného pomeru a súd len stroho konštatoval nesplnenie formálnych podmienok pre prerušenie konania. Tento názor však neobstoí, nakoľko aj najvyšší súd pripúšťa prerušenie konania v dôsledku prebiehajúceho konania o sťažnosti na ústavnom súde. Neakceptovanie jediného návrhu žalobkyne na odročenie pojednávania je znakom, že súd postupuje vo veci zaujato, rovnako rozhodnutie je nepresvedčivé a náležite neodôvodnené, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý proces.

8. Uviedla, že súd pochybil, ak zamietol návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a týmto postupom došlo k sťaženiu jej dôkaznej pozície a nedošlo k objasneniu skutkového stavu.

9. Súd sa nevysporiadal s navrhovanými dôkazmi a ich možnou relevanciou. Vybral si tie skutočnosti, ktoré boli vhodné a minimálne v časti náhrady nemajetkovej ujmy môže byť nárok dôvodný aj za súčasného stavu. Neozrejmil prečo nevykonal navrhovaný výsluch žalobkyne, nepripojil spisový materiál, ktorý sa týka neplatného skončenia pracovného pomeru. Ide o zásadné procesné pochybenia. Rovnako tak súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutkový stav a selektívne a svojsky si vytvoril vlastný skutkový obraz na základe selektívne vybraných dôkazov, ktoré neboli správne hodnotené. Poukázala na to, že ako slabšia strana vzhľadom na nesprávny procesný postup súdu nemohla predložiť ďalší rad skutkových tvrdení, ktoré chcela vykonať, napríklad výsluch ďalších svedkov. Rovnako tak súd nesprávne právne vec posúdil, keď neaplikoval príslušnú právnu normu a nesprávne právne posúdenie súvisí aj s tým, že neprerušil konanie do konania na ústavnom súde v dôsledku podanej ústavnej sťažnosti.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie aj zo strany žalovaného, a to proti výroku III. Žalovaný uviedol, že napadnutý výrok o náhrade trov konania nerešpektuje zásadu kontradiktórnosti konania, pričom takéto rozhodnutie je prekvapivé s tým, že o aplikácii § 257 CSP sa žalovaný dozvedel až z rozhodnutia vo veci samej, nakoľko mu súdom nebol vytvorený priestor na prípadnú argumentáciu aplikácie tohto ustanovenia Civilného sporového poriadku. Zároveň absentuje odôvodnenie aplikácie ust. § 257 CSP s tým, že tieto dôvody hodné osobitného zreteľa musia byť náležite odôvodnené v rozhodnutí. V predošlom rozhodnutí odvolacieho súdu v konaní 23 CoPr 1/2023 medzi totožnými stranami vo veci samej odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Totožne bola vec posúdená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý posudzoval dovolanie žalobkyne s poukazom na uvedené dôvody, ako aj na skutočnosť, že žalobkyňa je zárobkovo činná v pozícii lekára, niet dôvod, aby nebola priznaná náhrada trov konania úspešnej strane.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že podľa § 183 ods. 1 CSP môže byť pojednávanie odročené len z dôležitých dôvodov. Jedná sa o výnimočnú okolnosť, pričom sama žalobkyňa opakovane podala návrhy na prerušenie, resp. o odročenie pojednávania už aj v predošlom konaní, preto správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ zamietol žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na deň 21.01.2025. Rovnako tak správne súd prvej inštancie postupoval pri návrhu na prerušenie konania s poukazom na ust. § 164 CSP vedené na ústavnom súde, nie je dôvodom pre prerušenie konania a súd prvej inštancie tak konal v súlade s princípom hospodárnosti konania. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo vzťahu k meritu veci správny a konajúci súd je viazaný právoplatnými súdnymi rozhodnutiami v súlade s princípom právnej istoty. V danom prípade pokiaľ sa aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvíja od otázky platnosti či neplatnosti skončenia pracovného pomeru, je zákonným predpokladom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu len to, ak dôjde k protiprávnemu zásahu, ktorým by bolo neplatné skončenie pracovného pomeru. Tento prvý zodpovednostný predpoklad nie je splnený, preto zo strany žalovaného nemohlo dôjsť ku zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu. Celý postup žalobkyne je možné vyhodnotiť iba ako bezúspešné uplatňovanie určitých nárokov a snahu o odročenie a oddialenie meritórneho rozhodnutia. Navrhol rozsudok vo výrokoch I. a II. potvrdiť.

12. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 30.04.2025 uviedla, že kľúčovým momentom je neakceptovanie návrhu na prerušenie konania a na odročenie pojednávania, pričom išlo o jej prvú žiadosť o odročenie pojednávania. Predošlé pojednávanie bolo odročené z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu jej zástupcu. Súd nebral do úvahy, že mal vykonať jej výsluch a poukázala na charakter svojej práce, kedy je lekárkou v nemocnici a svoje pracovné povinnosti si musí prispôbiť s dostatočným predstihom dvoch - troch mesiacov. Súd nesprávne vyhodnotil dôvody pre odročenie pojednávania a nebral do úvahy okolnosti prípadu. Poukázala na priebeh predošlého konania. Rovnako tak uviedla, že sám najvyšší súd považuje za dôvodné prerušiť konanie do skončenia sťažnosti na ústavnom súde, napríklad v obchodnej veci. Potom by takýto postup v konaniach so slabšou stranou sporu mal byť samozrejмый. Pokiaľ sa týka prekvapivosti rozhodnutia vo vzťahu k tvrdenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tú súd znemožnil žalobkyňi, aby sa k tomuto vyjadrila, pričom poukázala aj na priebeh predošlého konania na odvolacom súde. Postup súdov kedy tieto jej odňali možnosť riadne konať v konaní vo veci samej, v takomto kontexte je zarážajúci postup súdu prvej inštancie, ktorý vytyčil obratom dva termíny pojednávania, pričom v predošlom konaní boli dva termíny urobené za 10 rokov. S poukazom na porušenie jej procesných práv žalobkyňa nemala možnosť bližšie rozviesť okolnosti tohto prípadu.

13. V prejednávanej veci sa žalovaný chcel žalobkyne zbaviť pre postoj jej nadriadeného, pričom naďalej poukazovala na okolnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru.

14. Žalobkyňa vo vzťahu k odvolaniu žalovaného o trovách konania v podaní zo dňa 20.05.2025 uviedla, že nemá čo uviesť ku konštatovaniu súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania. Zhodla sa s názorom žalovaného, že postup súdu je arbitrárny, no v súvislosti s tým, že nevyhovel jej návrhu na odročenie pojednávania a zamietol žalobu v jej neprítomnosti. Poukázala na to, že súd bol vopred rozhodnutý žalobu ako celok zamietnuť, pričom túto skutočnosť opakovane zdôrazňovala s odkazmi na priebeh predošlého konania. Uviedla, že prípadná aplikácia § 257 CSP nevyžaduje, aby súd špecifickou požiadavkou či výzvou osobitne od iných písomností doručených súdov žiadal strany o vyjadrenie k takémuto postupu. Uviedla, že rozhodnutie súdu je v tejto časti o trovách konania preskúmateľné a napriek tomu, že súd v celom konaní zle právne posúdil všetky dôležité okolnosti navrhla, aby pokiaľ sa týka trov konania bolo rozhodnutie potvrdené. Opätovne poukázala na obsah podanej ústavnej sťažnosti.

15. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne vo svojom stanovisku z 27.05.2025 uviedol, že žalobkyňou uplatňované nároky sú závislé od existencie protiprávného zásahu, ktorým malo byť neplatné skončenie pracovného pomeru, o čom však konajúce súdy právoplatne rozhodli, že tento bol skončený platne. Z týchto dôvodov navrhol potvrdiť výrok I. a II. rozsudku a zmeniť výrok III. a zároveň priznať náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalovaný v podaní zo dňa 26.06.2025 vo vzťahu k právnej argumentácii žalobkyne zo dňa 03.03.2025 uviedol, že nesúhlasí s ňou uvedenou argumentáciou, nakoľko súd do rozhodnutia vo veci žiadnym spôsobom neoznámil ním zamýšľanej aplikácii § 257 CSP, čo vyplýva aj zo zápisnice z pojednávania.

Napriek tomu, že v ospravedlnení neúčasti bolo iniciatívne vyslovené, že je tu možnosť rozhodnúť podľa § 257 CSP, s poukazom na postup súdu sa o tomto žalovaný dozvedel až z rozhodnutia vo veci samej. Z týchto dôvodov trval na svojich predošlých stanoviskách.

17. Podaním zo dňa 26.01.2026 žalobkyňa zobrala späť svoje odvolanie a žiadala zastaviť odvolacie konanie a zároveň nepriznať stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Výrok o trovách odvolacieho konania žiadala odôvodniť s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa. Poukázala na to, že v základnom konaní bola na prvej inštancii v prvom rozhodnutí úspešná a následne až došlo k jej neúspechu vo veci, pričom z dôvodu zdĺhavého konania pre plynutie času bola nútená podať žalobu o náhradu mzdy, aby mala aspoň teoretickú zachovanú možnosť sa tejto domáhať v prípade úspechu. Napriek jej žiadostiam súd prvej inštancie rozhodol vo veci, no ak by bol vyčkal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, neboli by museli vzniknúť ďalšie trovy konania. Poukázala na priebeh základného konania, pričom tieto skutočnosti odôvodňujú rozhodnutie o nepriznaní trov odvolacieho konania.

18. Postupom podľa § 369 ods. 3 CSP, odvolací súd zastavil odvolacie konanie o odvolaní žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II.

19. Predmetom odvolacieho konania následne zostalo odvolanie žalovaného proti výroku III. rozsudku o náhrade trov konania.

20. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti výroku III. je dôvodné.

21. Odvolací súd po posúdení odôvodnenia výroku III. súdu prvej inštancie dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie porušuje právo strán na spravodlivý proces z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia. Skutočnosti, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorá sa sporí s finančne i právne silnejším subjektom samo osebe nemôže odôvodňovať aplikáciu § 257 CSP. Rovnako tak poukázanie na to, že jedná sa o spor takzvanej slabšej strany, teda spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, neodôvodňuje bez ďalšieho aplikáciu tohto ustanovenia Civilného sporového poriadku.

22. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo strany súdu prvej inštancie došlo k vydaniu nepreskúmateľného rozhodnutia vo vzťahu k náhrade trov konania. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia nepochybne je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces.

23. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

24. Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitné zreteľa (§ 257 CSP).

25. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

26. Účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo 17. augusta 2016)

27. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ust. § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď. uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS/563/2011).

28. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Pritom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Judikatúra konštatuje, že ust. § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

29. Odvolací súd má za to, že v predmetnej veci súd prvej inštancie sa správne zaoberal tým, či v konaní neexistujú dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP na nepriznanie trov konania, no z odôvodnenia výroku o trovách konania tieto závery nie sú preskúmateľné. Pri osobe žalobkyne súd prvej inštancie nemal preukázané jej majetkové pomery, ktoré môžu byť dôvodom pre nepriznanie trov konania. To, že ide o pracovnoprávny spor, kde na jednej strane je fyzická osoba a na druhej strane zamestnávateľ, teda Fakultná nemocnica, samo osebe ani pri dlho trvajúcom základnom konaní nemôže byť dôvodom aplikácie § 257 CSP. Odkaz súdu prvej inštancie v bode 25 odôvodnenia nesúvisí s prejednávanou vecou.

30. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vysporiadať sa v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami (aj objasnením majetkových pomerov strán), následne v zrušenej časti znova rozhodnúť a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť. Bez zhodnotenia skutočnosti, ktoré by sa týkali sociálnych aspektov neúspešnej strany v konaní a rovnako dôvodov, že žalobkyňa podala žalobu, aby nedošlo k premlčaniu jej práv v prípade úspechu nemožno sa vysporiadať s otázkou náhrady trov konania.

32. Zároveň súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).